

ИЗАЗОВИ У ПРИМЕНИ НОВОГ ЗАКОНА О ЈАВНОМ ТУЖИЛАШТВУ

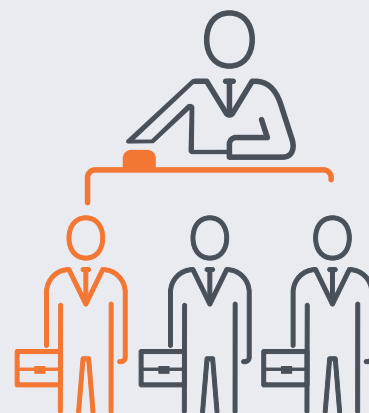

УДРУЖЕЊЕ ТУЖИЛАЦА СРБИЈЕ

” На путу од анахроног ка савременом тужилаштву неопходно је превазићи бројне изазове који леже у правној култури правосудне заједнице и јавности. “

ПРВИ ИЗАЗОВ

Први изазов лежи у везама јавног тужилаштва са политиком – Владом и Народном скупштином које су се деценијама огледале у поступку избора шефова јавних тужилаштава, као и чињеницу да је монархатски систем омогућавао директну и непосредну везу између Владе, Народне скупштине и појединачног носиоца јавнотужилачке функције.

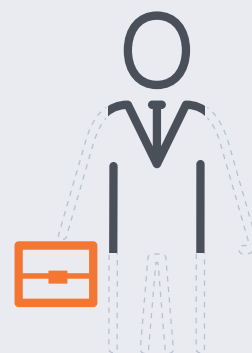

ДРУГИ ИЗАЗОВ

Други изазов је **раскид са културом монархатског уређења** у којој је заменик јавног тужиоца себе доживљавао више као чиновника него као носиоца правосудне функције.

ТРЕЋИ ИЗАЗОВ

Трећи изазов је однос јавног тужилаштва и полиције. Уставна и законска реформа јавног тужилаштва не нуди решење овог питања, што је и разумљиво, с обзиром да се однос полиције и јавног тужилаштва нормира другим законима. Суштина овог проблема лежи у чињеници да је тужилаштво „тело без руку и ногу“ и да је у свом поступању потпуно зависно од рада полиције. Са друге стране, полиција је под директним утицајем извршне власти.

ЧЕТВРТИ ИЗАЗОВ

Добар део носилаца јавнотужилачке функције верује да се ништа неће променити и тако, утонули у апатију, немају жељу да разумеју нове механизме који служе заштити њихове самосталности, а ни вољу да их примењују. Овом уверењу доприносе и јавно изречени ставови највиших носилаца јавнотужилачких функција из којих произилази да се Уставом и законима ништа не мења већ да је уставна и законска реформа спроведена због потребе термилолошких измена назива носилаца јавнотужилачке функције.

ПЕТИ ИЗАЗОВ

Људски ресурси. Јавно тужилаштво већ више деценија уназад има проблем са неадекватним управљањем људским ресурсима који се огледа у нејасној процени о потребама људских ресурса, недовољним бројем носилаца јавнотужилачке функције, непопуњеношћу систематизације, као и селективним и недовољним бројем расписаних конкурса. Јавнотужилачка функција није популарна међу младим правницима јер је улазак у правосуђе деценијама уназад обележен понижавајућом праксом волонтирања, личних познанстава, непотизма и кронизма. Такође, тужилачки посао је слабо плаћен у односу на друге правничке професије, стресан је и тежак. Уз то, напредак у каријери је спор, непредвидив и у крајњој линији неизvestан.

Тужиоци намучени вишедеценијским реизборима и реформама правосуђа немају јасну представу у ком професионалном правцу их може одвести њихова каријера. Уколико имамо у виду ове околности, можемо да закључимо да тужилаштво није први избор младим, амбициозним и добро образованим правницима са знањем страних језика, већ ће пре бити избор оним колегама којим су врата за друге правне професије остала затворена. Уколико јавно тужилаштво не буде способно да препозна и привуче младе и перспективне правнике и уколико не буде имало снаге да их задржи када пожелеле да оду, нема тог нормативног решења којим ће се јавно тужилаштво унапредити. У том случају тужилаштво неће бити прва брана заштите грађана од криминала, већ мирно уочиште за оне који траже „социјално, здравствено и сигурну плату“

